

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. София , 20.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на двадесети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Теодора Кръстева
Членове:	Ивайло Младенов Светлин Михайлов

като разгледа докладваното от Теодора Кръстева Въззивно търговско дело № 20201001002276 по описа за 2020 година

Производството е образувано по въззивна жалба от Държавата, представлявана от Министъра на финансите, срещу решение № 3112/15.05.2020 г. по гр. д. № 16 231/ 2018 г. по описа на СГС, ГО, 10 състав, в частта, в която, въззивникът е осъден да заплати на „Евклипс“ ООД, ЕИК 101684680 на основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 4, пар. 3 ДЕС, вр. чл. 7 КРБ сумата от 45 968, 37 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от противоправно поведение на лица от състава на държавен орган, изразяващо се в приемане на разпоредба в закон, която е в съществено нарушение на правото на ЕС и противоречи на Конституцията и в неизпълнение на задължението да уредят отношенията, възникнали от прилагане на разпоредбата след обявяването ѝ за противоконституционна, която вреда се изразява в удържани такси по чл. 35а ЗЕВИ за периода от 01.01.2014 г. – 10.08.2014 г., както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 13 602, 57 лв. представляваща лихва за забава върху горната главница за периода от 01.01.2016 г. – 30.11.2018 г.

Въззивникът твърди, че решението е недопустимо, а по същество неправилно, необосновано, постановено при нарушение на материалноправните разпоредби и съдопроизводствените правила.

Мотивира недопустимост на решението с доводите, че вътрешното ни законодателство не предвижда ангажиране на отговорността на Народното събрание за осъществяваната от него законодателна дейност, както и специален ред и орган, който да е натоварен да урежда последиците от обявената за противоконституционна законодателна дейност. Поддържа и тезата, че решението е недопустимо, тъй като предмет на иска е връщане на получено от ответника публично вземане - такса, дължима за производство на електричество от вятърна и слънчева енергия, което подлежи на възстановяване по реда на [чл. 128 от ДОПК](#). Сочи, че с постановяване на решението съдът е иззел компетентността на Народното събрание по [чл. 22, ал. 4 от Закона за конституционния съд](#), което обосновава извод за недопустимост на постановения съдебен акт. Навежда съображения, че вътрешното ни законодателство не предвижда възможност за ангажиране на отговорността на народните представители за осъществяване на противоконституционна законодателна дейност, нито по реда на изчерпателно изброените хипотези на ЗОДОВ, нито по реда на [чл. 49 от ЗЗД](#). Излага, че спецификата на законодателната дейност изключва възможността прогласяването на противоконституционността на всеки един отделен законодателен акт да бъде възприемано като осъществяване на гражданскоправен деликт от страна на народните представители по отношенията на частноправните субекти, към които същият е адресиран. Счита, за недопустимо подвеждането на законодателната дейност под нормите на общите правила на деликта в гражданското право, нито за възприемане на Държавата, като възложител на работа на народните представители.

Твърди, че решението е неправилно, доколкото в процесната хипотеза Държавата, не се явява възложител на държавни функции по смисъла на [чл. 49 от ЗЗД](#), предвид конституционно установената форма на народно представителство, прекия избор на народните представители от избирателите и нормата на [чл. 62 от Конституцията](#). Противопоставя се на извода на съда, че приемането на противоконституционен законодателен акт представлява противоправно деяние, както и че нормата на [чл. 35а от ЗЕВИ](#) е противоконституционна от момента на нейното приемане. Счита, че с горното решаващият съд е иззел компетентността на Конституционния съд,

който е единствено компетентния орган за произнасяне по конституционносъобразността на нормативните актове. Изтъква, че съгласно трайната и непротиворечива практика на Конституционния съд, действието на обявления за противоконституционен закон се преустановява от момента на влизане в сила на решението за нейното прогласяване, което няма обратно действие. Поддържа, че до момента на влизане в сила на решението законът продължава да поражда правно действие, да се прилага и да урежда обществените отношения, за което се позовава на съдебна практика. Навежда доводи за липса на противоправно деяние съгласно чл. 151, ал. 2 от Конституцията, тъй като упражняването на законодателна власт не може да бъде противоправно действие. Излага разбирането за необоснованост на извода, че е налице противоправно бездействие на Народното събрание досежно уреждане на последиците от обявените за противоконституционни правни норми с доводи, че за диспозитивния характер на разпоредбата на чл. 22, ал. 4 от Закона за конституционния съд, която не въвежда задължение за Народното събрание.

Въззиваемата страна „Евклипс“ ООД оспорва жалбата и моли решението да бъде потвърдено.

Сочи съдебната практика, според която, претенциите срещу Държавата, произтичащи от задължение за връщане на неоснователно задържане на заплатена такса по чл. 35 а от ЗЕВИ поради отпадане на основанията за внасянето ѝ, поради обявяване на нормата на противоконституционна подлежат на разглеждане от гражданските съдилища. Твърди, че неизпълнението на задължението по чл. 22, ал. 4 от Закона за конституционния съд е по естеството си противоправно поведение от страна на законодателя, тъй като разпоредбата въвежда недвусмислено задължение за Народното събрание да уреди последиците от прогласения за противоконституционен закон. Поддържа, че съгласно трайната съдебна практика, в случай, че отговорността на Държавата не може да бъде реализирана по реда на специален закон, същата, регламентирана от нормата на чл. 7 от Конституцията се реализира по реда на чл. 49 от ЗЗД. Счита, че разпоредбата на чл. 151, ал. 2 от Конституцията не предвижда конституционносъобразност на закона до датата на влизане в сила на решението на Конституционния съд за нейното прогласяване. Твърди, че

горният извод следва от обстоятелството, че липсата на обратно действие не може да обоснове конституционносъобразност на нормата, за периода от нейното приемане до влизане в сила на решението на Конституционния съд, нито пък да репари вредите, претърпени от частноправните субекти, засегнати от нейното действие. Твърди, че в процеса е установено валидното осъществяване на всички предпоставки на нормата на чл. 49 от ЗЗД – тъй като Народното събрание е единствения държавен орган, натоварен да упражнява законодателни функции, за което са му предоставени и определени права, които същото е длъжно да упражнява. Сочи, че по делото е установено по несъмнен начин, че вредата е причинена именно при упражняване на тази права, а съгласно трайната съдебна практика юридическите лица носят отговорност за вредите, причинени от техни работници и служители. Навежда доводи за неоснователност на твърденията, че отговорността на Държавата, предвидена в чл. 7 от Конституцията може да бъде реализирана единствено по реда на ЗОДОВ, тъй като съгласно съдебната практика, при липса на специален иск по ЗОДОВ същата може да бъде реализирана по реда на чл. 49 от ЗЗД. Поддържа, че приемането на противоконституционни правни норми е по естеството си противоправно поведение, тъй като при упражняване на своята дейност народните представители следва винаги да съобразяват върховния закон - Конституцията, като не приемат закони, които и противоречат директно. Счита, че противоправността на поведението на ответника се изразява както в съзнателното приемане на правни норми, които противоречат директно на Конституцията, така и в отказа на народните представители за изпълнят задължението си по чл. 22, ал. 4 от Закона за конституционния съд за уреждане на последиците от обявления за противоконституционен закон.

Съдът като прецени доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено следното:

Не се спори между страните по делото, а и от доказателствата се установява, че „Евклипс“ ООД е собственик на фотоволтаична електрическа централа, находяща се в землището на с. ***, община ***, област Добрич, както и че за изкупуване на електрическата енергия произведена от възобновяемите енергийни източници, дружеството е сключило договор № 155/ 01.07.2010 г. с „Енерго Про Продажби“ АД (с предходно наименование

„Е.ОН България продажби“ АД), със срок на действие до 31.03.2024 г. По силата на договора „Енерго Про Продажби“ АД се задължава да изкупува цялото количество активна електрическа енергия произведена от „Евклипс“ ООД, по цени и при условия, определени с него.

Не се спори между страните, а и от представеното по делото писмо с изх. № 217 – 9/ 27.01.2016 г. на „Енерго Про Продажби“ АД става ясно, че таксите, удържани на основание чл. 35б от ЗЕВИ върху цената на произведената от „Евклипс“ ООД и изкупена електроенергия за първото тримесечие на 2014 г. е в размер на 23 921, 87 лв., за второто тримесечие е 16 816, 56 лв. и за третото тримесечие е 5 229, 94 лв.

Не се спори между страните, а и от представените преводни нареждания и извлечения от разчетите с бюджета на „Енерго Про продажби“ АС се установява, че всички такси за производство на ел. енергия съгласно чл. 35б ЗЕВИ за периода от 01.01.2014 до 10.08.2014 г. са преведени към ДКЕВР, след което са прехвърлени към централния бюджет.

При горните данни, въззивният съд намира следното:

С § 6, т. 2 от заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2014 г. в глава четвърта на Закона за енергията от възобновяеми източници е създаден нов раздел V с членове 35а-35в. В чл. 35а, ал. 1 е предвидено, че за производството на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия се събира такса, определена в ал. 2, в размер на 20 % от преференциалната цена по чл. 31, ал. 1 без данъка върху добавената стойност, съобразно количеството на електрическата енергия, изкупена от обществения доставчик и от крайните снабдителите по чл. 31, ал. 5. Според ал. 3 на с. чл., задължени за заплащане на таксата са производителите на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия, а съгласно чл. 35б, ал. 1 от ЗЕВИ, таксата по чл. 35а се удържа и внася от обществения доставчик, съответно от крайния снабдител, като лицата, задължени да я удържат и внасят, подават тримесечна справка по образец, утвърден от КЕВР за дължимата такса за съответния период (ал. 2) в срок до 15-то число на месеца, следващ тримесечието, за което се отнася (ал. 3), а дължимата такса се внася в държавния бюджет в срока на подаване на справката по ал. 3.

С решение № 13 от 31 юли 2014 г. по конституционно дело № 1 от 2014 г. (обн. ДВ. бр. 65 от 6.08.2014 г.) са обявени за противоконституционни точки 2 и 3 от § 6 от заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет за 2014 г. (ДВ, бр. 109 от 2013 г.), с които са създадени [чл. 35а, ал. 1, 2 и 3, чл. 35б, ал. 1, 2, 3 и 4, чл. 35, ал. 1, 2 и 3 и чл. 73, ал. 1, 2, 3 и 4 от ЗЕВИ](#). Съобразно [чл. 151, ал. 2, изр. второ от Конституцията](#), решението е влязло в сила на 10.08.2014 г. – три дни след обнародването му в Държавен вестник.

По делото е установено, че през исковия период от 1.01.2014 г. до 10.08.2014 г. върху цената на произведената и изкупена от „Енерго Про Продажби“ АД електрическа енергия е начислена дължимата такса по [чл. 35а от ЗЕВИ](#) в размер общо на 45 968, 37 лв. Сумите са преведени по сметката на регулаторния орган – КЕВР на петнадесето число от месеца следващ тримесечието, като за третото тримесечие, включващо м. юли и м. август, таксите са преведени на 15.10.2014 г., откъдето те са преведени по сметка на централния републикански бюджет, съгласно инструкциите на Министерството на финансите и Българската народна банка.

Неоснователен е доводът на въззивника за недопустимост на иска, поради наличието на друг ред за връщане на недължимо събрани държавни такси. В постановеното по реда на [чл. 274, ал. 3 от ГПК](#) определение № 634 от 12.12.2017 г. по ч. т. д. № 2496/2017 г., Т. К., I т. о. на ВКС е прието, по аргумент от [§ 2 от преходните разп. на ЗДТ](#), че таксата, събирана на основание [чл. 35а от ЗЕВИ](#) е извън приложното поле на [чл. 4 от ЗДТ](#), както и че нормата на [чл. 4б от ЗДТ](#) не е приложима за всички публични държавни вземания, квалифицирани като държавни такси. Обоснован е извод, че процесните вземания са изключени и от приложното поле на ДОПК, като се изхожда от съдържанието на правоотношенията, които кодексът регулира: уредба на производствата по установяване задължения от данъци и задължителни осигурителни вноски, както и по обезпечаване и събиране на публични вземания, възложени на органите по приходите и публичните изпълнители. Съобразено е, че НАП не е натоварена със събиране на таксите по [чл. 35а от ЗЕВИ](#), нито законът урежда отделна компетентност относно връщането им, каквато не е предвидена и в полза на друг административен орган, и от която да произтича задължението му да се произнесе с

индивидуален административен акт, по смисъла на [чл. 21 от АПК](#), чийто изричен или мълчалив отказ за произнасяне по искането за връщане да се обжалва по реда на [чл. 197 и сл. АПК](#). Изложено е, че липсата на специален ред за събиране на платеното, на основание противоконституционната законова разпоредба на [чл. 35а, ал. 1 от ЗЕВИ](#), предполага допустимост на претендирането му по общия гражданскоправен ред, доколкото с обявяване противоконституционността на нормата, вземането се лишава от характеристиката "публично държавно вземане". По изложените съображения въззивният съд намира иска за допустим.

С произнасяне по него гражданският съд не навлиза в компетентността на Конституционния съд, тъй като не се произнася инцидентно по конституционносъобразността на законовите норми, въз основа на които са заплатени таксите, чиито сбор формира исковата сума, доколкото ищецът се позовава на вече обявената с решение № 13 от 31.07.2014 г. по конст. д. № 1 от 2014 г. противоконституционност. Съдът не иззема и дискреционните правомощия на Народното събрание по [чл. 22, ал. 4 от ЗКС](#), тъй като не създава регулаторен механизъм за нормативно уреждане на последиците от обявената противоконституционност, а се произнася по конкретен спор, като действието на постановения по съществото му акт е ограничено от обективните и субективни предели на силата на присъдено нещо, с които е потвърдено или отречено спорното материално право, очертани от нормата на [чл. 298 от ГПК](#).

Настоящият съдебен състав обаче споделя разбирането, че приемането на противоконституционен закон няма белезите на деликт, който ангажира гаранционно-обезпечителната отговорност на Държавата. При отговорността за непозволеното увреждане, като израз на общата забрана да не се вреди другиму (*neminem laedere*) правната връзка между увредения и деликвента и/или носителя на гаранционно-обезпечителната отговорност, а оттам и задължението за обезвреда, възниква с факта на осъществяване на противоправното действие или бездействие, а не *a posteriori*, в един по-късен момент. С оглед на правната сигурност и стабилността на правния ред, в нормата на [чл. 151, ал. 2, изр. трето от Конституцията](#) конституционният законодател е възприел принципа, че решението на Конституционния съд, с което се обявява противоконституционност на закона като нормативен акт,

действа занапред (ex nunc), като правният ефект на решението се изразява в неприлагане на обявления за противоконституционен закон от деня на влизане на последното в сила, от който момент насетне той преставя да действа и да регулира обществените отношения, предмет на неговата уредба. До обявяването на закона или на отделни норми от него за противоконституционни от Конституционния съд се презюмира, че той е в съответствие с Конституцията и валидно регулира обществените отношения, за чието уреждане е създаден, като неприлагането му само занапред брани правната сигурност и доверието у адресатите на закона, че той е съобразен с Конституцията - в това се изразява оборимата презумпция за валидност, с която законът се ползва (в този смисъл РКС № 3/28.04.2020 г. по конст. д. № 5/2019 г., обн. ДВ, бр. 42 от 12 май 2020 г.). Събирането на такси като вид държавни вземания, не може да се квалифицира като деликт, защото към момента на осъществяването му представлява правомерно юридическо действие. Аргумент в този смисъл е и нормата на чл. 22, ал. 2 от Закона за Конституционния съд, която възлага на органа, постановил противоконституционния акт да уреди възникналите от него правни последици, от което следва, че законодателят не третира противоконституционността на закона на плоскостта на деликтната или на гаранционно-обезпечителна отговорност по чл. 49 от ЗЗД, защото иначе не би възложил тяхното регламентиране, вкл. досежно поправянето на евентуално причинени от действието му вреди, на дискрецията на органа, от чийто противоконституционен акт са настъпили.

На следващо място, под формата на обезщетение за вреди (damnum emergens), ищецът по същество претендира връщане на сумите, които са му удържани въз основа на правна норма, която поради обявяване на нейната противоконституционност е загубила своята юридическа валидност, а оттам и регулативната си функция по отношение на обществените отношения, които е предназначена да уреди. Претенцията на ищеца има реститутивен, а не обезщетителен характер, доколкото по естеството си се свежда до връщане на даденото, поради липса на основание за неговото получаване към момента на постъпването му в приход на държавния бюджет, а не такъв за обезщетение за претърпени вреди или пропуснати ползи извън сумата на таксата, която е внесена в приход на бюджета, при действието на обявените за

противоконституционни норми. Аналогично, трайна е каузалната съдебна практика, че претенцията за връщане даденото по нищожен или развален поради неизпълнение договор се реализира на плоскостта на регламентираните в [чл. 55, ал. 1 от ЗЗД](#) хипотези на престационна кондикция, а не чрез иск за вреди.

По горните съображения, в частта, с която е уважен предявеният срещу Държавата предпочитан иск с правно основание [чл. 49 от ЗЗД](#), вр. с [чл. 45 от ЗЗД](#), вр. с чл. 4, пар. 3 ДЕС обжалваното решение следва да бъде отменено, а иска отхвърлен, с което настъпва вътрешнопроцесуалното условие, под което е предявен първият евентуален иск с правно основание [чл. 55, ал. 1 от ЗЗД](#).

Нормата на чл. 55, ал. 1 урежда специални фактически състави на т. нар. "престационна кондикция", при която задължението за реституция възниква от даването, респ. получаването на имуществено благо при първоначална липса на основание, при очаквано основание, което впоследствие не се е осъществило, или когато, макар да е съществувало към момента на имущественото разместване, впоследствие то е отпаднало с обратна сила. По иск с такава квалификация ищецът следва да установи факта на даването, респ. на получаването на имуществената облага, а ответникът - наличието на основание за задържането му, като предвид реституционния характер на специалните фактически състави, на връщане подлежи всичко, което е дадено, респ. получено при първоначална липса на основание, с оглед на очаквано, но неосъществено основание или при отпадането му с обратна сила, независимо от обедняването на ищеца и обогатяването на ответника (в този смисъл ТРОСГК № 1/79 г.). Когато даването и получаването не са извършени едновременно, наличието на основание за получаване на имуществената облага се преценява към релевантния момент на постъпване на даденото в патримониума на ответника.

По делото е установено по несъмнен начин, че съобразно уредения в обявените за противоконституционни норми на [чл. 35а](#) - [чл. 35б от ЗЕВИ](#) механизъм, таксите са удържани от цената на продадената от „Евклипс“ ООД електрическа енергия за процесния период и след превеждането им по сметката на регулаторния орган – КЕВР са били внесени по сметка на държавния бюджет. Според [чл. 35а, ал. 3 от ЗЕВИ](#), задължени за

заплащане на таксата лица са производителите на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия, макар и действията по нейното отчитане, удържане и внасяне в бюджета, да се извършва от обществения доставчик, съответно от крайния снабдител, съгласно [чл. 35б от ЗЕВИ](#). Затова, следва да се приеме, че таксите са заплатени от производителя, като имущественото разместване, чрез даване и получаване е осъществено между производителя и държавата, по чиито бюджет е постъпила сумата.

Съгласно мотивите по т. II на РКС № 3 от 28 април 2020 г. по конст. д. № 5/2019 г., с оглед правилото на [чл. 151, ал. 2, изр. трето от Конституцията](#), решението на Конституционния съд, с което се обявява противоконституционност на закон, действа занапред, като "отнема" ех нунс регулативната способност на обявената за противоконституционна уредба и така въздейства върху правния резултат. Прилагането на обявения за противоконституционен закон към висящо производство, според мотивите на същото решение обаче, е в противоречие с принципа на върховенство на Конституцията и нарушава забраната на чл. 5, ал. 1, доколкото никой закон не може да противоречи на Конституцията, а ако противоречи, той не е част от правната система и следователно не представлява приложимо право, което единствено има значение за решаването на правни спорове. Ето защо, в него е възприето тълкувателното разрешение в смисъл, че обявеният за противоконституционен закон не се прилага спрямо правоотношения, предмет на висящи съдебни производства, като целта е да се осуети постановяване на съдебни решения в противоречие с решението на Конституционния съд и следователно уронващи върховенството на Конституцията. Изложени са съображения, че ако спрямо висящите съдебни производства решението на Конституционния съд действа според общото правило "ех нунс", съдебните състави ще са обвързани да разрешат спора съобразно обявения за противоконституционен материален закон, поради което и за да се предотврати несправедлив изход на съдебния процес, от разпоредбата на [чл. 150, ал. 2 от Конституцията](#) се извежда изключение от общото правило на чл. 151, ал. 2, изр. трето. Затова, за правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, обявеният за противоконституционен закон не се прилага, като в тези случаи съдът решава спора, позовавайки се пряко на Конституцията, когато това е възможно, както

и чрез аналогия на закона и аналогия на правото. Такава е и настоящата хипотеза. Исковата молба на „Евклипс“ ООД свързана с приложението на чл. 35а от ЗЕВИ е подадена след като процесната разпоредба вече е била обявена за противоконституционна. Съобразно даденото с решение № 207/ 06.01.2021 г. по гр. д. № 4662/ 2019 г. по описа на ВКС, ГО, разрешение, когато се заведе исковата молба, свързана с приложението на чл.35а от ЗЕВИ и Конституционният съд вече се е произнесъл с решение № 13/31.07.2014 г. по к.д.№ 1/2014 г., че тази норма е противоконституционна, има висящо съдебно производство. Налице е изключението от правилото на чл.151, ал.2, изречение трето от Конституцията за действието на решението на Конституционния съд занапред. При това изключение и в съответствие с чл.150, ал.2 от Конституцията съдът не прилага противоконституционна норма, макар тя да е действала в исковия период преди приемане на решението на Конституционния съд. Съдът е длъжен да се съобрази с това задължително за всички решение, което е пречка да се приложи нормата на чл.35а от ЗЕВИ, тъй като в противен случай би нарушил забраната на чл. 5, ал. 1 от Конституцията. Нормата на чл.35а от ЗЕВИ към момента на произнасяне на съда вече не е част от правната система, а следователно не е приложимо право.

След като държавата не е изпълнила задължението си по чл. 22, ал. 4 от ЗКС да отстрани настъпилите от обявената за противоконституционна разпоредба, неблагоприятни правни последици, то правните субекти могат да искат връщането на таксата, като платена без основание, защото по правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, противоконституционният закон не се прилага.

Ето защо, предявения иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за сумата от 45 968, 37 лв., представляваща платени без основание държавни такси по чл. 35а от ЗЕВИ за периода от 01.01.2014 г. до 10.08.2014 г. е основателен и следва да бъде уважен.

При този изход на спора, вторият евентуален иск по чл. 59 ЗЗД, следва да бъде оставен без разглеждане.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

При неоснователно обогатяване, обезщетение за забава по реда на чл. 86, ал. 1 ЗЗД се дължи не от датата на настъпване на неоснователното обогатяване, а от датата на поканата отправена от кредитора до длъжника, да върне в случая, полученото без основание. По делото не са представени доказателства за отправена покана от ищеца до ответника, предхождаща подаването на исковата молба, в т. ч. и за исковия период, поради което и иска за сумата от 13 602, 57 лв., представляваща лихва за забава за периода от 01.01.2016 г. – 30.11.2018 г. е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

В обобщение, с оглед различната правна квалификация на уважения иск, решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено и съдът да постанови друго, с което да отхвърли предявения иск с правно основание чл. 49, вр. с чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 4, пар. 3 ДЕС, вр. ал. 7 КРБ за сумата от 45 968, 37 лв., като осъди ответникът за заплати процесната сума на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, както и да отхвърли иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата в размер на 13 602, 57 лв., представляваща лихва за забава за периода от 01.01.2016 г. – 30.11.2018 г. и да остави без разглеждане иска за заплащане на сумата от 45 968, 37 лв. на основание чл. 59 ЗЗД.

По направените по делото разноси:

Съобразно уважената част от искове и изчислени по компенсация, Държавата, представлявана от министъра на финансите, следва да заплати на „Евклипс“ ООД разноси общо за двете съдебни инстанции в размер на сумата от 6 232, 37 лв. /6 487, 97 лв. – 255, 60 лв./.

Водим от горното, Софийски апелативен съд,

РЕШИ:

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 3112/ 15.05.2020 г. по гр. д. № 16 231/ 2018 г. по

описа на СГС, ГО, 10 състав, в *частта*, в която, **Държавата, представлявана от министъра на финансите** е осъдена да заплати на „Евклипс“ ООД, ЕИК 101684680 на основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 4, пар. 3 ДЕС, вр. чл. 7 КРБ сумата от **45 968, 37 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди от противоправно поведение на лица от състава на държавен орган, изразяващо се в приемане на разпоредба в закон, която е в съществено нарушение на правото на ЕС и противоречи на Конституцията и в неизпълнение на задължението да уредят отношенията, възникнали от прилагане на разпоредбата след обявяването ѝ за противоконституционна, която вреда се изразява в удържани такси по чл. 35а ЗЕВИ за периода от 01.01.2014 г. – 10.08.2014 г., както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **13 602, 57 лв.** представляваща лихва за забава върху горната главница за периода от 01.01.2016 г. – 30.11.2018 г., както и в *частта*, в която са *оставени без разглеждане*, като евентуално предявени исковите за сумата от 45 968, 37 лв., претендирана на основание чл. 55 ЗЗД и на основание чл. 59 ЗЗД и икове за сумата от 13 602, 57 лв. , представляваща лихва за забава върху горната главница за периода от 01.01.2016 г. до 30.11.2018 г., както в частта за *разноските и вместо него постановява*:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Държавата, представлявана от министъра на финансите срещу „Евклипс“ ООД, ЕИК 101684680 предпочитан иск с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 4, пар. 3 ДЕС, вр. чл. 7 КРБ за сумата от **45 968, 37 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди от противоправно поведение на лица от състава на държавен орган, изразяващо се в приемане на разпоредба в закон, която е в съществено нарушение на правото на ЕС и противоречи на Конституцията и в неизпълнение на задължението да уредят отношенията, възникнали от прилагане на разпоредбата след обявяването ѝ за противоконституционна.

ОСЪЖДА Държавата, представлявана от министъра на финансите да заплати на „Евклипс“ ООД, ЕИК 101684680 на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД сумата в размер на **45 968, 37 лв.** представляваща заплатена без основание такса за произведена през периода от 01.01.2014 г. до 10.08.2014 г. електрическа енергия от възобновяем източник, по чл. 35а и чл. 35б от Закона за енергията от възобновяеми източници, приети с § 6 от преходните разпоредби на Закона за държавния бюджет за 2014 г. (ДВ, бр. 109 от 2013 г.),

обявени за противоконституционни с решение № 13 от 31 юли 2014 г. на Конституционния съд по конст. дело № 1 от 2014 г. (обн. ДВ. бр. 65 от 6 август 2014 г.), ведно със законната лихва върху нея от 03.12.2018 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Евклипс“ ООД, ЕИК 101684680 срещу Държавата, представлявана от министъра на финансите иск с правно основание *чл. 86, ал. 1 ЗЗД* за заплащане на сумата от **13 602, 57 лв.**, представляваща лихва за забава върху горната главницата за периода от 01.01.2016 г. до 30.11.2018 г.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като евентуално предявен иска за сумата от **45 968, 37 лв.**, претендирана на основание *чл. 59 ЗЗД*, като и иск за сумата от **13 602, 57 лв.**, представляваща *лихва за забава* върху главницата за периода от 01.01.2016 г. до 30.11.2018 г.

ОСЪЖДА Държавата, представлявана от министъра на финансите да заплати на „Евклипс“ ООД, ЕИК 101684680 сумата в размер на **6 232, 37 лв.**, представляваща разноски за производството пред СГС и САС.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд, в едномесечен срок от връчването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____